

Fiskeriet er et mere farligt Erhverv deroppe end andre Steder, paa Vestkysten sker de fleste Ulykker. Nu komme disse Fiskere og andrage om at faa eftergivet 1,408 Kr. 22 Øre mod at betale Restgælden i Løbet af 10 Aar. De bidrage som Statens andre Borgere deres Andel af Statens Udgifter, men de have ikke det Udbytte eller den Nytte deraf, som vi andre, fordi de leve saa isolerede. De nyde ikke godt af de mange udmærkede Foranstaltninger, som vi, der bo rundt om paa Øerne og ogsaa paa Østkysten af Jylland, drage Fordel af. Og der er saa meget mere Grund til at efterkomme deres Ønske, forekommer det mig, som der i Aar foreligger Forslag til Lov om Afgørelser af forskellige Gældsforpligtelser til Statskassen ved Affindelsessummer. Derved nedskrives en samlet Gæld fra forskellige Havne paa 1,900,000 Kr. med over en Mill. Kr. Der finder der en saadan Nedskrivning Sted, at f. Eks. 50,000 Kr. kan blive afgjort med en kontant Betaling af 3,000 Kr. Naar noget saadant kan ske, synes jeg, at disse Fiskere maatte kunne faa denne lille Eftergivelse af kun 1,408 Kr. 22 Øre, mod at de betale de resterende 2,000 Kr. Jeg synes, der er i høj Grad Anledning til at imødekomme dem paa dette Punkt. Det er fattige Folk, og de kæmpe haardere end andre i Landet for at kunne skaffe sig og deres Familie Livets Ophold.

En Del af den nævnte fattige Kommune bestaar kun af Klitter, og der ligger Byer der inde i Klitterne, som man virkelig maa undre sig over, i det hele taget kunne eksistere. Forholdene der oppe ere saa fattige og tarvelige, at jeg finder, der er Grund til at tage Hensyn til dette Andragende. Jeg vil derfor anbefale det til den højtærede Finansministers Velvillie. Jeg tvivler ikke om, at Finansudvalget har behandlet denne Sag med stor Velvillie, efter de Udtalelser, jeg har hørt, men Finansudvalget er jo desværre ikke ved sine Overvejelser kommet til det Resultat at kunne indstille Andragendet til Finansministerens Overvejelse, og af den Grund vil jeg tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister at tage det under alvorlig Overvejelse. Det er jo et særligt Tilfælde, der her foreligger, og der vil derfor neppe kunne være Tale om, at et saadant oftere vil fremkomme, da vi nu ere komne ind paa helt ny Forhold i Henseende til Fiskerilaan.

Naar man vil sige, at Andragendet ikke kan imødekommes af Hensyn til Konsekvenserne, maa jeg bemærke, at ganske

vist følger der altid Konsekvenser med, hvad vi saa end foretage os, og at der selvfølgelig vil følge Konsekvenser med denne Nedskrivning, men jeg synes, at Forholdet er af den Natur, at disse Konsekvenser ikke bør kunne skræmme. Jeg vil derfor varmt anbefale Andragendet til Finansministerens Velvillie.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

Det Andragende under Nr. 27, som Finansudvalget har henvist til Finansministerens Undersøgelse, skal jeg gerne tage mig af. Jeg skal paa ny undersøge Sagen. Der er neppe Tvivl om, at moralsk set staar Ansøgeren her lige med dem, der faldt ind under Loven af 1. April 1905. Det kniber derimod med at faa ham ind under Lovens Ord, da den Stilling som Magasinassistent, han havde i sin Tid, ikke i egentlig Forstand kan kaldes en militær Stilling. Men jeg skal undersøge Sagen, og saa vidt jeg ved en velvillig Fortolkning af Loven kan bringe ham ind under den, skal han faa samme Tillæg som de øvrige Pensionister.

Ændringsforslaget til Andragendet under Nr. 22 vil jeg gerne sige et Par Ord om. Denne Sag, som foreligger her fra Hvidbjerg-Ørum-Lodbjerg Sogne, var en af de første, der mødte mig i min Ministertid, og jeg kan ikke sige andet, end at man naturligvis rent menneskeligt set maa have Sympati med disse Smaafolk, som lide et betydeligt Tab. Imidlertid maa man lægge Mærke til, at det ikke er Fiskerne selv, der ere Debitorer til Statskassen, det er Sogneraadet. Det er altsaa Sogneraadet, der er Tale om at eftergive Gælden og ikke Fiskerne. Som den ærede Ændringsforslagsstiller bemærkede, have disse Folk først indkøbt en Baad og have søgt at bruge den til Fiskeri, men det viste sig, at den ikke var egnet dertil. Derefter have de solgt eller bortforpagtet den, men glemt at sørge for at holde den assureret. Det var nu en Gang deres Pligt at sørge for at holde Baaden assureret — deres Pligt ifølge Obligationen —, men de have været godtroende nok til at stole paa, at naar Forpagteren sagde, han skulde holde den assureret, vilde han ogsaa sørge for, at det skete. Saa lode de ham sejle med Baaden, og han sejlede den i Sænk.

Det Forhold, her foreligger, er altsaa det, at disse Mennesker, som have faaet Laan, have ikke været tilstrækkelig omhyggelige med at iagttage, hvad de skulde iagttage; derved have de lidt et Tab og